

LA VIDA HUMANA

Farà quasi dos mesos va succeir un fet que tant la televisió com la premsa i la ràdio van comentar molt i bé; això és, la mort d'un torero, en Francesc Rivera "Paquirri". No és d'aquest fet del que avui vull parlar, sinó dels comentaris que van aparèixer en els mitjans de comunicació.

Aquests comentaris deien que moren molts braus les tardes dels diumenges a les places de tot Espanya, i ningú no s'escandalitza i en canvi morí un torero i tothom s'esvalota.

Davant d'aquest plantejament he de dir que per a mi la mort d'una persona és inqüestionable.

INSTANTÀNIES SOBRE L'EDUCACIÓ (2)

Dèiem que cada u de nosaltres ve marcat per tendències innates, que les experiències viscudes unides a les tendències poden ser agradables i ens inviten a la repetició, o desagradables, i les rebutgem; que la repetició ens condueix a l'hàbit. Finalment, que hem de parlar de les etapes evolutives, tenint en compte que l'evolució del ser és una línia parabòlica sempre ascendent, mai interrompuda, fins la mort.

Parlant doncs de les "etapes", sobretot les infantils i adolescents.

Primera etapa: pre-natal: la mare marca en l'infant que porta els solcs o circumvalacions del cervell a nivell afectiu, amb les seves emocions i situacions personals.

Etapa egocòsmica: l'infant a través dels seus instints, impulsos, desigs i afectes aconseguix una solució de continuïtat entre el JO i el NO-JO. Tot, per ell és una mateixa cosa: JO. Dura fins els dos anys, m-es o menys.

Etapa ecocòsmica: ha començat ja l'experiència del llenguatge i del moviment; es troba col·locat en mig del món; això li provoca un seguit de conflictes, doncs ell es considera el centre del món. Fins als voltants dels 4 anys, un xic amunt o un xic avall.

Etapa projectiva: comença el treball de la intel·ligència i de la voluntat. Ric de vivències interiors, intenta adaptar-les al món exterior o real on es desenvolupa. Fins el 7-8 anys. Es manifesta el seu caràcter, té en compte la moral, s'independitza dels pares, vol fer-se gran, les reaccions venen de dins, necessita i busca l'estímul i les exigències dels grans: mestres, monitors, entrenadors, catequistes... Si bé encara no té "ídols".

Etapa intojectiva: coneix més bé el món real, coneix més bé el seu món interior, i intenta fer-ne una síntesis amb el seu

Sóc defensora dels animals (no mataria una mosca), però en el moment en que la vida humana està en perill primer és l'home i la seva vida per sobre de tot.

El brau neix i creix per a morir, però morir lluitant crec que és una mort més noble i gloriosa que morir a l'escorxador, i si no fos per l'art de torejar i per l'anomenada "Fiesta Nacional", la raça dels braus hauria desaparegut.

Pensant-hi he arribat a la conclusió que quant més cibilitzats som més deshumanitzats ens tornem. Es moda la defensa dels animals, la defensa de la natura, i jo em pregunto: Qui defensa l'home? Estem tan acostumats a veure morir a tants homes que ja no ens sorpren ni ens preocupa. Que l'home a vegades es vulgui

autodestruir o que a vegades busqui la pròpia mort, no vol dir que la seva vida humana sigui menys important que la de qualsevol animal.

Un altre fet que ve a remarcar aquestes opinions meves és la implantació d'un cor d'un mandril a una nena acabada de néixer i condemnada a mort. Davant d'aquest succés també s'han suscitat força polèmiques.

Hem de pensar que si la Medicina ha arribat in ha arribat és perquè s'han sacrificat abans vides animals. ¿Què faria la humanitat sense la penicilina?, per exemple.

Matar per matar, mai, però si s'ha de sacrificar la vida d'un animal per a salvar una vida humana, endavant.

ISABEL VERA ORDÓÑEZ

PASSEJANT PEL MÓN

Ja ha començat la tardor. Els arbres i les fulles comencen a agafar tonalitats grogues i broncejades. Totes les tonalitats de l'or, del vermell i del marró és realcen mentre el sol s'amaga cada vegada més depressa.

Les cadeneres canten grans melodies i als boscos apareix la gran rebrotada de les diverses flors de colors esmorteïts que no perfumen. Les orenetes ja han marxat i la rosada va apareixent cada matí amb tota la seva frescor. Tot sovint contemplo aquest espectacle que ens ofereix la vida. Doneu-me tota aquesta vida que estimo. Deixeu-me que la restà passi sense importància. No vulgueu matar tot aquest tresor amb guerres nuclears; no mateu el temps descobrint armes més poderoses per a destruir. Deixeu-me que la tardor em sobrevingui a tots els paratges on estic, que pugui escoltar infinitat de sons que sorgeixen i no els ofeguen als morts i assassinats.

No trobo les suficients raons ni els suficients diners per a destruir el meu millor amic.

La vida és construir, edificar, avançar, ensenyar i conèixer tot el món per a millorar-lo i prosperar-lo i l'únic que sabem fer és enderrocar-lo amb guerra darrera guerra. Oferim la mà a tots aquells que ens criden.

Si en un moment fallen les forces, llavors no ens hem de negar a pensar i reaccionar amb sorolls, imatges i accions cruels. Hem de saber-nos ajudar a viure i a vegades tenir coratge per seguir avançant i no desvirtuant. La vida és anar més enllà.

Viure i triomfar en la vida no ha de ser solament posseir objectes, coses i diners. Viure no pot ser solament posseir matèries mortes, i si és així, ens enfonsarem en un abisme inorgànic perquè el que nosaltres anhelem no és la vida.

ANNA FORTUNY

món interior. Al voltants dels 10-12 anys. Es la primera crisi seriosa en la seva personalitat. Autodeterminació que provoca aquesta mal dita lluita generacional. Per a ell, la llei i el deure assumits són la màxima autoritat. Té necessitat de ser part d'una colla. D'aquí que es provoqui entre els educadors, la trobada de colles, amb els seus caps, si volem educar i confuir els nostres infants pel camí de la maduresa. Però també hem de veure quins elements hi ha dintre d'aquesta colla i quines intencions porten. D'aquestes colles en poden sortir moltes actituds que després hem de lamentar. Es un període que ronda els 12 anys.

Etapa autista: quan comença el camí de la incomprensió de sí mateix, de les causes que fan variar tan ràpidament els sentiments, els desigs, les aspiracions, els valors, de la gran crisi interior, profunda i llarga. Es el procés de començar a ser i estar en el món d'una altra manera, provocant experiències, buscant racons desconeguts de la consciència, nous valors que donin sentit a la pròpia vida, solució als problemes universals; es tornen absoluts, intocables, en les seves aprecia-

cions i pensaments; incapaç d'entendre's i de comunicar-se, va aïllant-se i corsecant-se, i necessitant, gairebé desitjant, trobar el cap que el mani i l'obligui a fer allò que ell ja vol fer però que encara no s'atreveix a fer. Hi ha també la sotregada del sexe, que per a molts arriba a ser un valor indiscutiblement absolut.

De totes aquestes etapes o passos que l'infant ha donat, encara que sembla mentida, la més important és la egocòsmica-egocèntrica, és a dir, des del naixement fins al voltant dels quatre anys. En elles es configuren les actituds profundes de la persona. Es tracta, és clar, d'educar, no de violentar; per tant es tracta de descobrir quina direcció afectiva-volitiva-intel·lectual porta aquell infant, cada infant, a fi que jo, el seu educador, guiar-lo a la plenitud de la seva maduresa.

Mossèn JOSEP Ma. MOMFORT

Subscriu-te a ROQUEROLS
La teva revista - Propàgala !!